

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Ing. D. H.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Jaselská 23, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3, 601 67 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2014, č. j. MMB/0414847/2014

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 29. 12. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti

platebnímu výměru ze dne 12. 8. 2014, č. j. 14-11806/ZP, vydanému Úřadem městské části města Brna – Brno Bystrc (dále jen „správce poplatku“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti platebnímu výměru na místní poplatek za užívání veřejného prostranství a zastaveno odvolací řízení. Předmětný platební výměr byl žalobci doručen dne 13. 1. 2014, a jelikož nebyl podán řádný opravný prostředek, stal se dnem 13. 2. 2014 pravomocným. Dne 12. 3. 2014 však správci poplatku došlo odvolání proti tomuto platebnímu výměru, ve kterém žalobce žádal o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání z důvodu zdravotních problémů. Správce poplatku rozhodnutím č. j. 14-06157/ZP, sp. zn. OŽPD/VP/14-14 ze dne 14. 4. 2014 zamítl žádost o navrácení lhůty pro podání odvolání v předešlý stav, přičemž žalovaný toto rozhodnutí potvrdil v odvolacím řízení rozhodnutím č. j. MMB/0298161/2014 ze dne 25. 7. 2014. V návaznosti na tato rozhodnutí žalovaný vydal rozhodnutí, které je napadeno zde řešenou žalobou.

Meritem sporu se v rámci řízení o poplatek stalo právní posouzení toho, zda bylo možné podat odvolání po 30 denní lhůtě, resp. zda byly naplněny zákonné podmínky o navrácení lhůty v předešlý stav, a tím prominout opožděnost odvolání.

II. Obsah žaloby

Žaloba obsahovala dva hlavní žalobní body. První z nich spočíval v tvrzení žalobce, že žalovaný nepřihlédl k jeho zdravotnímu stavu, k jeho dlouhodobé pracovní neschopnosti, což opakovaně dokládal, přičemž nebyl schopen v zákonné lhůtě podat odvolání proti předmětnému platebnímu výměru. S důkazy, které předložil, se pak žalovaný ani správce poplatku nikterak nevypořádali, z tohoto důvodu napadené rozhodnutí a také rozhodnutí jemu předcházející, tj. prvostupňové rozhodnutí, považuje za nezákonné.

V druhém žalobním bodě žalobce uvedl, že je sice jediným dědicem po zemřelé D. H., avšak že doposud nebylo projednáno dědictví ohledně předmětné budovy – dočasné prodejny potravin a doplňkového prodeje na pozemcích par. č. 6991/1, 6991/3, 2483/65 a 7366/44 vše v k. ú. Bystrc, obci Brno, při ulici Kuršova. Vlastnictví předmětné prodejny má být dle žalobce projednáno až v dodatečném projednání dědictví. Žalovaný neoprávněně požaduje po žalobci zaplacení místního poplatku, aniž by měl postaveno najisto, že žalobce je vlastníkem předmětné prodejny potravin a užívá tedy pozemky, ze kterých plyne vyměřený místní poplatek. Žalobce jako důkaz přiložil přípis notáře JUDr. S. H. ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. Nd 306/2013.

Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále navrhl zrušit rozhodnutí správce poplatku č. j. 14-11806/ZP, sp. zn. OŽPD/VP/17-14 ze dne 12. 8. 2014 a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně.

Krajský soud pro úplnost uvádí, že žalobce v žalobě požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, který byl zdejším soudem přiznán.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný především odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, že rozhodnutí jeho ani správce poplatku nevykazují vady vytýkané žalobcem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud v první řadě uvádí, že žalobce podal odvolání proti předmětnému platebnímu výměru 26 dnů po 30 denní lhůtě k podání odvolání. Kromě odvolání požádal o prominutí zmeškání této lhůty a k jejímu navrácení v předešlý stav. O výše uvedeném rozhodl správce poplatku rozhodnutím č. j. 14-06157/ZP, sp. zn. OŽPD/VP/14-14 ze dne 14. 4. 2014, přičemž tuto žádost zamítl, žalovaný pak toto rozhodnutí potvrdil v odvolacím řízení rozhodnutím č. j. MMB/0298161/2014 ze dne 25. 7. 2014. Správce poplatku v návaznosti na tato dvě rozhodnutí vydal prvostupňové a žalovaný následně druhostupňové rozhodnutí (napadené žalobou), ve kterém se odkazuje právě na rozhodnutí žalovaného č. j. MMB/0298161/2014 ze dne 25. 7. 2014.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda žalobce měl podat žalobu již proti pravomocnému rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav č. j. MMB/0298161/2014 ze dne 25. 7. 2014 – toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 7. 2014. Na jeho základě byla vydána následující dvě rozhodnutí, která žalobce navrhuje zrušit. Zdejší soud uvádí, že s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) např. č. j. 9 As 88/2007 – 49 ze dne 31. 7. 2008 či 4 Azs 11/2016 – 22 ze dne 18. 2. 2016 lze dovodit, že rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, resp. rozhodnutí o odvolání proti němu, nelze napadnout samostatně žalobou, nýbrž je nutno postupovat způsobem, který zvolil žalobce, tj. žalobou napadnout až konečné rozhodnutí o odvolání.

Soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda rozhodnutí ze dne 25. 7. 2014, č. j. MMB/0298161/2014, resp. rozhodnutí jemu předcházející, bylo vydáno zákonně, tj. zda správní orgány postupovaly správně při nepovolení navrácení lhůty v předešlý stav, konkrétně tedy lhůty pro podání odvolání. Žalobce tvrdí, že důvodem, pro který nemohl podat odvolání ve lhůtě pro jeho podání, byla jeho zdravotní indispozice.

Závažnost důvodu je nutno posuzovat podle okolností konkrétního případu. Tyto závažné důvody, které představují překážku, jež bránila účastníkovi řízení (žalobci) učinit

zmeškaný úkon, musí být objektivní povahy. Mezi takové důvody nepochybně může patřit nepříznivý zdravotní stav účastníka řízení. I tento důvod však může vést k prominutí zmeškání lhůty jen tehdy, pokud skutečně brání v učinění úkonu. Žalovaný v dané věci došel k závěru, že výše uvedené naplněno není.

Z obsahu správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Oznámením ze dne 21. 11. 2013 o zahájení řízení ve věci vyměření místního poplatku (výzva k doplnění údajů) vydaným Úřadem městské části města Brna, Brno-Bystrc, odborem životního prostředí a dopravy pod č. j. 13-18873/ZP byl žalobce uvědoměn o zahájení předmětného řízení. V písemnosti je uvedeno, že při kontrole evidence místního poplatku za užívání veřejného prostranství bylo zjištěno, že zůstavitelka D. H., zemřelá dne ..., nezaplatila místní poplatek za užívání veřejného prostranství za období od 1. 7. do 28. 12. 2009 v částce 137 560 Kč. Žalobce byl dále uvědoměn, že na základě usnesení Okresního soudu v Břeclavi ze dne 22. 4. 2013, č. j. 41 D 22/2012 – 93 byl určen jako jediným dědicem po zůstavitelce, přičemž podle ust. § 239 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů platí, že daňová povinnost, která vznikla zůstaviteli, přechází na jeho dědice, který získává postavení daňového subjektu namísto zůstavitele. Žalobce byl dále uvědoměn o tom, že místní poplatek neuhradil a že se běh lhůty pro vyměření místního poplatku od 1. 1. 2011 do 22. 4. 2013 podle ust. § 239 odst. 5 daňového řádu stavěl. Žalobce byl vyzván, aby se ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení oznámení poplatkové povinnosti vyjádřil a byl vyzván ke sdělení případné změny či doplnění skutečnosti pro stanovení poplatkové povinnosti. Žalobce byl dále poučen, že nevyhoví-li ve stanovené lhůtě výzvě, bude mu místní poplatek vyměřen na základě skutečností známých správci poplatku bez dalšího platebního výměrem (§ 139 daňového řádu).

Na uvedené oznámení žalobce nereagoval, následně správce poplatku vydal shora citovaný platební výměr na místní poplatek za užívání veřejného prostranství. Dne 13. 1. 2014 si žalobce předmětný platební výměr oproti podpisu osobně na poště v místě jeho bydliště převzal. Téhož dne žalobce navštívil internistu a praktického lékaře pro dospělé v Mikulově z důvodu zvýšeného krevního tlaku, kdy mu byl uvedeným lékařem doporučen klidový režim „jako na PN“. Žalobce byl dále u téhož lékaře na dalších třech návštěvách, a to dne 30. 1., 12. 2. a 27. 2. 2014, rovněž z důvodu zvýšeného krevního tlaku. Žalobci byl lékařem doporučen nadále šetrící režim.

Dne 11. 3. 2014 převzal žalobce oproti podpisu listinu, kterou jej správce poplatku vyrozuměl o právní moci citovaného platebního výměru (k nabytí právní moci došlo dne 13. 2. 2014). Téhož dne bylo vyhotoveno zástupcem žalobce blanketní odvolání proti citovanému platebnímu výměru a žádost o prominutí zmeškání lhůty, v níž bylo uvedeno, že „Vzhledem k tomu, že poplatník byl od 13. 1. 2014 omezen na svých úkonech ze zdravotních důvodů, a to zcela zásadním způsobem, nebyl schopen řešit předmětné záležitosti týkající se doručení předmětného platebního výměru. Žádáme proto o prominutí zmeškání lhůty, a to lhůty odvolací proti předmětnému platebnímu výměru s tím, že s touto žádostí je spojen i zmeškaný úkon, a to odvolání proti předmětnému platebnímu výměru.“ Přílohou žádosti byla lékařská zpráva MUDr. I. Š., internisty a praktického lékaře pro dospělé, z níž mj. vyplývá shora citovaný popis zdravotních potíží žalobce.

Správce poplatku vydal dne 17. 4. 2014 pod č. j. 14-06157/ZP rozhodnutí, kterým žádost žalobce o prominutí zmeškání odvolací lhůty proti platebnímu výměru zamítl, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo mj. uvedeno, že z žalobcem předložené lékařské zprávy bylo zjištěno, že téhož dne, kdy si žalobce převzal platební výměr, byl i na vyšetření u lékaře a na kontroly k lékaři docházel i během odvolací lhůty, a to dne 30. 1. a 12. 2. 2014. Diagnostické závěry a doporučení lékaře uvedené v lékařské zprávě vypovídají spíše o dlouhodobých tendencích zdravotního stavu poplatníka, přičemž správce poplatku má za to, že žalobce byl schopen se seznámit s textem platebního výměru, který si převzal a podle poučení v něm obsaženém na něj mohl reagovat, a to tím spíše, že byl v šetřícím režimu zjevně i schopen chůze. Správce poplatku uzavřel, že vzhledem k výše uvedeným zjištěním má za to, že omezení plynoucí ze zdravotního stavu poplatníka během odvolací lhůty nebyla překážkou, která by mu v podání odvolání bránila. Dne 14. 5. 2014 podal žalobce blanketní odvolání proti citovanému rozhodnutí. Protože odvolání nebylo doplněno, zaslal správce poplatku dne 6. 6. 2014 zástupci žalobce výzvu k odstranění vad podání. Zástupce žalobce dne 24. 6. 2014 odvolání doplnil, přičemž namítal, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti obsahuje nedostatečné odůvodnění, neboť není jasné, na základě čeho dospěl správní orgán k závěru, že zde není závažný důvod pro navrácení lhůty pro podání odvolání. Správní orgán se nijak podrobně nezabýval zdravotním stavem poplatníka a pouze konstatoval, že jeho zdravotní stav nebyl překážkou, která by mu bránila v podání odvolání, ač z předložené zdravotní zprávy jednoznačně vyplývá, že žalobce byl v předmětné době v pracovní neschopnosti a jeho zdravotní stav byl závažný, musel absolvovat pravidelné kontroly, přičemž je jasné, že v době těchto zdravotních komplikací si nebyl schopen zajistit právní zastoupení, které je vzhledem ke složitosti předmětné věci víceméně nutné. Správní orgán zamezil žalobci jednat prostřednictvím svého právního zástupce.

Žalovaný vydal následně dne 25. 7. 2014 rozhodnutí o tomto odvolání, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správce poplatku potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je mj. uvedeno, že z povahy věci vyplývá, že v žádosti o navrácení v předešlý stav by měl být uveden důvod pro navrácení lhůty spolu s okolnostmi, kterými chce žadatel tento důvod hodnověrně prokázat. Důvodem bude vždy existence nějaké překážky, která objektivně brání učinit podání včas. V této souvislosti je na místě, aby žadatel uvedl i časové rozmezí, po které překážka trvala. Absence těchto údajů sice nečiní žádost formálně vadnou, avšak představuje nedostatek důvodů, na jejichž základě by bylo možné žádosti vyhovět. Kladné vyřízení žádosti je podmíněno prokázáním existence závažných důvodů, včetně jejich časového vymezení. Vedle důvodů by součástí žádosti měl být i návrh na nový konec lhůty, aby správce daně měl při svém rozhodování z čeho vycházet. Instrument navrácení lhůty v předešlý stav má charakter výjimečného nástroje, kterým lze zmírnit dopady některých závažných životních situací. Neměl by sloužit k podpoře osob, které bez existence objektivní překážky zmeškají stanovenou lhůtu a o plnění svých povinností se začnou aktivně zajímat až poté, co jsou v prodlení, resp. po prekluzi příslušného práva. Žalovaný dále uvedl, že žalobce ve své žádosti zmínil pouze, že byl od 13. 1. 2014 ze zdravotních důvodů zásadním způsobem omezen na svých úkonech a tvrzení doložil zprávou praktického lékaře, z níž vyplývá, že v období od 13. 1. do 27. 2. 2014 navštívil čtyřikrát praktického lékaře, protože měl zdravotní potíže ve zprávě popsané. Žalobce však neuvedl, jakým konkrétním způsobem mu zdravotní potíže bránily podat odvolání proti platebnímu výměru, který převzal 13. 1. 2014, ve stejný den, kdy poprvé navštívil kvůli obtížím praktického lékaře. Žalobce také neuvedl, kdy tvrzená

překážka pominula a neučinil ani konkrétní návrh na stanovení nového konce lhůty pro odvolání. Projednatelné odvolání přitom nebylo doposud podáno, odvolání doručené dne 12. 3. 2014 neobsahuje náležitosti odvolání, a přestože v něm odvolatel uvádí, že jej odůvodní do 15 dnů, dosud tak neučinil. Žalovaný dále uvedl, že samotné zdravotní obtíže, žalobcem blíže nespecifikované, důvodem pro navrácení lhůty nejsou. Žalobce by musel tvrdit a prokazovat, že mu tyto zdravotní obtíže bránily v úkonech potřebných pro podání odvolání. Tzn. že by nebyl schopen na obsah platebního výměru reagovat sám, nebo za pomoci jiné osoby. Z podané žádosti, ani z přiložené lékařské zprávy nevyplývá, že by byl žalobce v rozhodné době v pracovní neschopnosti, v lékařské zprávě pouze lékař doporučuje „klidový režim jako na PN“. Ani pokud by žalobce skutečně byl v pracovní neschopnosti, nebylo by to samo o sobě důvodem pro navrácení lhůty. Tvzení, že zdravotní obtíže nedovolovaly žalobci kontaktovat právního zástupce, nemá pro posuzovanou věc význam, odvolání, jaké podal právní zástupce odvolatele (bez náležitostí vyžadovaných zákonem) mohl podat odvolatel sám. Z praxe uplatňované v tomto případě správcem daně je zřejmé, že by žalobce byl v takovém případě vyzván k doplnění odvolání a tím by mu byl dán dostatečný prostor k navázání kontaktu s právním zástupcem. Žalobce v žádosti ani neuvedl, kdy tvrzený důvod zmeškání lhůty pominul, takže není možno posoudit včasnost podání žádosti.

Následně dne 12. 8. 2014 správce poplatku vydal pod č. j. 14-11806/ZP rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru, kterým bylo toto odvolání zamítnuto a odvolací řízení zastaveno postupem podle ust. § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je mj. uvedeno, že žádost o prominutí zmeškání odvolací lhůty byla zamítnuta, vč. odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí. Odvolání žalobce proti platebnímu výměru bylo proto podáno opožděně.

Proti tomuto rozhodnutí podal zástupce žalobce dne 15. 9. 2014 blanketní odvolání, a protože nebylo žalobcem v určené lhůtě doplněno, vyzval jej správce poplatku výzvou k odstranění vad podání dne 22. 9. 2014. Dne 8. 10. 2014 zástupce žalobce doplnil odvolání argumentací, že považuje prvostupňové správní rozhodnutí za nezákonné, neboť správce poplatku nepřihlédl ke zdravotnímu stavu žalobce a těmito námitkami se vůbec nezabýval. V případě, pokud by žalobce věděl o skutečnosti, že správce daně vydal platební výměr na místní poplatek a pokud by měl možnost podat v zákonné lhůtě opravný prostředek, určitě by tak učinil. Dále žalobce namítal, že nárok správce poplatku byl promlčen, v rámci projednání dědictví po matce žádný takový platební výměr v rozhodnutí o dědictví zmiňován nebyl, a správce poplatku se domáhá zaplacení po někom, kdo nebyl, resp. nemá být účastníkem takového řízení. Žalobce žádné dluhy své matky v rámci dědického řízení nepřevzal, správce poplatku se do dědického řízení s předmětným dluhem nepřihlásil. Pokud by žalobce věděl o existenci dluhu, odmítl by dědictví pro jeho možnou předluženost, neboť těchto požadavků správce daně je více.

Dne 22. 10. 2014 bylo vydáno žalobou napadené odvolací rozhodnutí žalovaného. V něm žalovaný mj. konstatoval, že žalobce nenamítal skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by odvolání nebylo podáno po lhůtě. Řízení o žádosti žalobce o navrácení lhůty bylo pravomocně ukončeno, přičemž postup v řízení o rozhodování o žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav nelze v dané fázi řízení již revidovat. Žalovaný odmítl námitku, že žalobce pokud by věděl, že byl vydán platební výměr a pokud by měl možnost v zákonné lhůtě podat

opravný prostředek, určitě by tak učinil. Žalovaný uvedl, že námitka je zcela irelevantní, neboť platební výměr byl žalobci doručen do vlastních rukou dne 13. 1. 2014 oproti podpisu. Platební výměr obsahuje poučení, že je možné proti němu podat odvolání, v jaké lhůtě, u kterého správce daně i upozornění na vyloučení odkladného účinku. Žalobce byl seznámen s vydáním platebního výměru i s možností podání odvolání proti němu. Této možnosti však v zákonné lhůtě nevyužil. Žalovaný také uvedl, že žalobce je jediným dědicem po zesnulé zůstavitelce D. H., původní poplatnici, u níž byl evidován dluh na místním poplatku za užívání veřejného prostranství. V souladu s ust. § 239 odst. 2 daňového řádu, ve znění platném v době vydání platebního výměru, daňová povinnost, která vznikla zůstaviteli, přechází na jeho dědice, který získává postavení daňového subjektu na místo zůstavitele. Místní poplatek byl vyměřen v souladu se zákonem.

Pro posouzení věci jsou rozhodná následující ustanovení daňového řádu.

Podle ust. § 37 odst. 1 daňového řádu platí, že osoba zúčastněná na správě daní je oprávněna požádat správce daně o navrácení lhůty v předešlý stav.

Podle ust. § 37 odst. 2 citovaného zákona platí, že správce daně povolí ze závažného důvodu navrácení lhůty stanovené daňovým zákonem nebo správcem daně v předešlý stav, pokud před podáním žádosti lhůta již uplynula, a nově stanoví den jejího uplynutí.

Podle ust. § 37 odst. 3 daňového řádu platí, že žádost o navrácení lhůty v předešlý stav musí být podána do 15 dnů ode dne, kdy pominul důvod zmeškání lhůty.

Podle ust. § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu platí, že správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, odvolání zamítne a zastaví odvolací řízení, pokud je podané odvolání nepřipustné nebo bylo podáno po lhůtě.

Ze shora citované zákonné úpravy vyplývá, že žádost o navrácení lhůty v předešlý stav musí být podána do 15 dnů ode dne, kdy pominul důvod zmeškání lhůty, přičemž správce daně povolí takovéto navrácení lhůty v případě, že před podáním žádosti lhůta již uplynula. Takto rozhodnout může správce daně v případě, kdy zjistí, že pro navrácení lhůty svědčí závažný důvod; zároveň správce daně nově stanoví den uplynutí lhůty.

Správce poplatku i žalovaný se řádně zabývali zástupcem žalobce podanou žádostí o navrácení lhůty v předešlý stav i odvoláním proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí o zamítnutí této žádosti. Správní orgány přitom vycházely z obsahu spisu a z podání zástupce žalobce. Jak vyplývá ze shora rekapitulovaného obsahu správního spisu, žalobce byl již oznámením o zahájení řízení ve věci vyměření místního poplatku a výzvy k doplnění údajů ze dne 21. 11. 2013 uvědoměn o zahájení tohoto řízení, kdy se mu dostalo poučení, co je předmětem zahájeného řízení, z jakého důvodu je s žalobcem vedeno a byl vyzván, aby se ve lhůtě do 15 dnů od doručení tohoto oznámení k věci vyjádřil a dále byl vyzván ke sdělení případné změny či doplnění skutečností rozhodných pro stanovení poplatkové povinnosti ve stejné lhůtě, přičemž byl poučen, že nevyhoví-li této výzvě, bude mu místní poplatek vyměřen na základě skutečností známých správci poplatku bez dalšího platebním výměrem; žalobce byl zároveň uvědoměn o výši dlužného místního poplatku, která činí 137 560 Kč.

Jelikož žalobce na uvedený přípis nereagoval, správce poplatku vydal dne 6. 1. 2014 platební výměr, který si žalobce oproti podpisu převzal na poště v místě bydliště dne 13. 1. 2014. Na platební výměr žalobce reagoval až podáními jeho právního zástupce ze dne 11. 3. 2014 – žádostí o prominutí zmeškání lhůty a blanketním odvoláním, v níž žalobce tvrdil, že byl od 13. 1. 2014 omezen ve svých úkonech ze zdravotních důvodů zcela zásadním způsobem, přičemž nebyl schopen řešit předmětné záležitosti, které se týkaly doručení platebního výměru. Za celou dobu správního řízení žalobce ke svým tvrzením ohledně zdravotního stavu (jak byla shora uvedena) předložil pouze lékařskou zprávu ošetřujícího lékaře MUDr. I. Š. (jak byl její obsah shora též rekapitulován). Z žalobcem předložené zprávy žalovaný dovodil, že se nejednalo o závažný důvod objektivního charakteru, který by znemožnil žalobci hájit svá práva, konkrétně podat odvolání proti platebnímu výměru.

Se závěry správce poplatku i odvolacího orgánu – žalovaného se soud ztotožňuje (jsou popsány shora v rámci rekapitulace obsahu správního spisu). Z žalobcem předložené zdravotní zprávy bez dalšího nevyplývá jeho objektivní nemožnost podat odvolání, resp. činit takové úkony, které by mu umožnily bránit svá práva. Ve zprávě je sice uvedeno, že žalobce navštěvoval lékaře, ovšem také z ní plyne, že nebyl hospitalizován, byl schopen chůze, pouze měl zachovávat klidový či šetřící režim. Hodnotící úvahy správních orgánů týkající se žalobcem předloženého důkazu nevybočují z mezí správního uvážení, neobsahují nelogické závěry, žalobce je konkrétně nijak nevyvrací, resp. k těmto závěrům nenabízí žádné další důkazy, které by je zpochybnil. Žalobce ve své žádosti neuvedl ani časové rozmezí, po které překážka trvala (či trvá), pouze uvedl, že měla nastat dnem 13. 1. 2014, kdy mu byl doručen platební výměr. Žalobce byl navíc o možnosti vydání platebního výměru informován oznámením o zahájení řízení a výzvou k doplnění údajů. Samotná odvolací lhůta proti platebnímu výměru je stanovena poměrně v dlouhé lhůtě 30 dnů ode dne doručení výměru. První reakcí na předmětné řízení žalobce bylo až podání jeho zástupce ze dne 11. 3. 2014 – blanketní odvolání proti platebnímu výměru a žádost o prominutí zmeškání lhůty.

Soud tak má za to, že správními orgány zvolený postup při hodnocení žádosti o prominutí zmeškání lhůty nevybočuje ze zákonných mezí. Ani v samotné žalobě žalobce k prokázání svého tvrzení ohledně zdravotního stavu v rozhodné době nenavrhл provedení žádného důkazu.

Pokud pak jde o rozhodnutí správce poplatku o zamítnutí odvolání a zastavení odvolacího řízení, včetně navazujícího žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, pak je třeba vycházet z ust. § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu, z něhož vyplývá, že správce daně zkoumá při vydání tohoto typu rozhodnutí pouze podmínky odvolacího řízení, přičemž obsahem samotného odvolání se nezabývá. Na základě konstatování, že žádost o prominutí zmeškání lhůty byla pravomocně zamítnuta (přičemž rozhodnutí ohledně žádosti soud neshledal nezákonnými) dospěl správce poplatku i žalovaný ke správnému závěru, že odvolání proti platebnímu výměru bylo podáno po lhůtě; proto došlo v souladu s ust. § 113 odst. 1 písm. c) k zamítnutí pozdě podaného odvolání a k zastavení odvolacího řízení bez toho, aniž by mohly být přezkoumány odvolací důvody. Postup správních orgánů je tedy souladný se zákonem.

Ze shora uvedené rekapitulace obsahu správního spisu a hodnocení napadených správních rozhodnutí nevyplývá, že by došlo k situaci, kdy by se prvostupňový správní orgán, resp. žalovaný, nevypořádal s argumentací a důkazy žalobce (jak žalobce tvrdí v žalobě). Takováto námitka je nedůvodná.

V případě ostatních žalobních námitek je nutno konstatovat, že tyto nejsou relevantní pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, s těmito námitkami se mohl vypořádat žalovaný, příp. správce poplatku, ovšem v rozhodnutí o odvolání ve věci samé. Jelikož však žalobce nepodal odvolání ve lhůtě pro to stanovené, rozhodl správce poplatku o zastavení řízení z důvodu opožděnosti odvolání a žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se sice vyjadřoval také k postavení žalobce v rámci dědického řízení ve vztahu k poplatku za užívání veřejného prostranství, činil tak však zcela nad rámec jeho zákonných povinností, neboť meritem věci bylo posouzení, zda došlo k zastavení řízení v souladu se zákonem. V této rovině musí postupovat i zdejší soud, přičemž jak shora uvedeno, námitka nezákonnosti ve vztahu k hodnocení zdravotního stavu žalobce nebyla shledána důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené proto krajský soud rozhodl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. 6. 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu